

თბილისის სააპელაციო სასამართლო
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

2- სექტემბერი, 2019 წელი
თბილისი

ქალაქ

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა

თავმჯდომარე, მომხსენებელი - გელა ქირია
მოსამართლეები - ლევან გვარამია, ვლადიმერ კაკაბაძე

სხდომის მდივა-- მარინე თათრიაშვილი

აპელანტი (მოსარჩელე) – ნა-- გრ-----ი
წარმომადგენელი - ა-----

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) - ავ----- გე-----ი
წარმომადგენელი - თ-----

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის საქალაქო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილება

დავის საგა-- - თა--მესაკუთრედ აღიარება, ზია--ს ა--ზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. ნა-- გრ-----მა სარჩელი აღძრა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიაში მოპასუხე ავ----- გე-----ის მიმართ და მოითხოვა ცნობილ იქნეს ნა-- გრ-----ი, მოპასუხე ავ----- გე-----ის მიერ მამისათვის, ნო----- გე-----ისათვის 2009-2012 წლებში სს „ლიბერთი ბანკის“ მეშვეობით გადარიცხული თანხის 45 020 აშშ დოლარის თა--მესაკუთრედ და დაეკისროს ავ----- გე-----ს, ნა-- გრ-----ისათვის ამ თანხის 2/3 ნაწილის 30 000 აშშ დოლარის გადახდა.

2. ნა-- გრ-----ი სარჩელს შემდეგ გარემოებებზე აფუძნებდა:

ნა-- გრ-----ი და ავ----- გე-----ი რეგისტრირებულ ქორწინებაში იმყოფებოდნენ 1996 წლის 20 ნოემბრიდან - 2--- წლის 19 აგვისტომდე. მათ შეეძინათ ორი შვილი: 1997 წლის 4 მარტს დაბადებული ნა-- გე-----ი და 1999 წლის 28 სექტემბერს დაბადებული ა-- გე-----ი. 2003 წლის ივნისში, მოსარჩელე ორ არასრულწლოვან შვილთან ერთად ჩამოვიდა საქართველოში და მხარეთა განქორწინებამდე მარტო ზრდიდა ორ შვილს. ა-- გე-----ს აღენიშნებოდა ჯანმრთელობის პრობლემები: ჰორმონალური დარღვევები, ორივე თვალის პროგრესირებადი მიოპია, შეუღლებული გარეთა სიელმესთან და თანკბილვა.

2009-2012 წლებში მოპასუხემ, ავ----- გე-----მა მამას, ნო----- გე-----ს, ქორწინების განმავლობაში შეძენილი ქონებიდან 45 020 აშშ დოლარი გადაურიცხა მოსარჩელის ყოველგვარი ნებართვის გარეშე. მეტიც, მოსარჩელემ ამის შესახებ მხოლოდ განქორწინების შემდეგ მიმდინარე სასარჩელო წარმოების დროს შეიტყო.

მოსარჩელე ნა-- გრ-----ი იყო და არის უმუშევარი. იგი მხოლოდ შვილების აღზრდით იყო დაკავებული. მოსარჩელე თავის შვილთან, ა-- გე-----თან ერთად რეგისტრირებულია სოციალურად დაუცველი ოჯახების მონაცემთა ერთიან ბაზაში. მოსარჩელე და მისი შვილი ა-- გე-----ი, ავ----- გე-----ის და მისი ოჯახის მხრიდან მთელი ქორწინების განმავლობაში გა--ცდიდა მძიმე მორალურ, ფსიქოლოგიურ და სულიერ ტანჯვას, რაც საბოლოო ჯამში, როგორც შვილის, ისე თვით მოსარჩელის ჯანმრთელობის მდგომარეობაზე მძიმედ აისახა.

მოპასუხე ავ----- გე-----მა მეუღლეთა საერთო ქონება განკარგა მეუღლესთან ყოველგვარი შეთანხმების გარეშე. მოპასუხემ 2009 წლის 13 თებერვლიდან მხარეთა განქორწინებამდე 16-ჯერ გადმოურიცხა მამას, ნო----- გე-----ს, რუსეთის ფედერაციიდან საქართველოში საერთო ჯამში 45 020 აშშ დოლარი.

მხარეები განქორწინდნენ 2--- წლის 19 აგვისტოს, თუმცა ხანდაზმულობის სამწლია-- ვადა შეწყდა 201- წლის 13 მაისს, როდესაც ნა-- გრ-----მა სარჩელი აღძრა თბილისის საქალაქო სასამართლოში ქონების გაყოფის მოთხოვნით. სწორედ ამ პროცესების ფარგლებში შეიტყო ამ გადმორიცხვების თაობაზე. სასამართლო დასრულდა მხოლოდ 2018 წლის 11 ივლისს, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ განჩინებაში აღნიშნა, რომ მოსარჩელეს არ დაუყენებია იმ ქონების თა--მესაკუთრედ ცნობის საკითხი, რომლებიც

წლების განმავლობაში ეგზავნებოდა მოპასუხის მამას, ნო----- გე-----ს. ამასთან, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ისათვის მისაკუთვნიებული წილი აღემატებოდა თა--საკუთრების ნახევარს სამოქალაქო კოდექსის 1168-ე მუხლიდან გამომდინარე. არა--ირი სარგებელი მოსარჩელე მხარეს მოპასუხის გადარიცხვებით არ მიუღია. ნა-- გრ-----თან ცხოვრობდა 2 არასრულწლოვა-- შვილი ათი წლის განმავლობაში, მეუღლეთა ცალ-ცალკე ცხოვრების დროს.

3. სასამართლოში წარდგენილი შესაგებლით ავ----- გე-----მა სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ მოსარჩელე 2003 წლის ივნისში, ორივე შვილთან ერთად, საცხოვრებლად რუსეთის ფედერაციიდან გადმოვიდა საქართველოში, ქალაქ თბილისში, თუმცა, მას შემდეგ, 2005 წელს, ის შვილებთან ერთად, 3 თვით ისევ იმყოფებდა რუსეთში, ქალაქ ტვერში. მოსარჩელე დამოუკიდებლად არ ზრდიდა შვილებს. მას შვილების აღზრდაში ფინანსურად ყოველთვის ეხმარებოდა მეუღლე, ავ----- გე-----ი, რომელიც ყოველთვიურად უგზავნიდა ნა-- გრ-----ს თანხებს და აღნიშნული დასტურდება შესაბამისი გადმორიცხვებით.

ა-- გე-----ი პირველი სარჩელის აღძვრის დროს, 201- წლის 13 მაისისათვის წარმოდგენილი სამედიცინო დოკუმენტაციით შესაძლოა ნამდვილად საჭიროებდა სამედიცინო დახმარებას, თუმცა მას არ ჰქონია არც ერთი ქრონი--ული დაავადება, რომელიც გამუდმებით, დღემდე საჭიროებს სამედიცინო ჩარევებს და ძვირადღირებულ მკურნალობას. მოსარჩელის მიერ არ არის წარმოდგენილი ახალი სამედიცინო დოკუმენტაცია, რომელიც ამჟამადაც დაადასტურებდა ა-- გე-----ის ავადმყოფობას და მკურნალობის საჭიროებას.

მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილი გადარიცხვებიდან ავ----- გე-----ს 2009 წელს განხორციელებული აქვს ერთი გადარიცხვა 2000 აშშ დოლარის ოდენობით, 2010 წელს ორი გადარიცხვა ჯამში 6000 აშშ დოლარის ოდენობით, ხოლო და--რჩენი გადარიცხვები განხორციელებულია 2011-2012 წლებში, სწორედ იმ დროს, როდესაც ა-- და ნ--ა გე-----ები ცხოვრობდნენ ხარაგაულის რაიონის სოფელ ნადაბურში, ბებიასთან და პაპასთან, ნო-----ი და მერი გე-----ებთან ერთად. ამასთან, ამავე პერიოდში რუსეთის ფედერაციაში ავ----- გე-----თან ერთად იმყოფებოდა მისი ძმა და ნო----- გე-----ის მეორე ვაჟი, მურმან გე-----ი. ავ----- გე-----ი მშობლებთან აგზავნიდა როგორც თავის თანხას, ასევე, მასთან ერთად აგზავნიდა მისი ძმის, მურმან გე-----ის თანხას. მურმან გე-----ის მიერ განხორციელებულია ასევე გადარიცხვები იმ პერიოდში, როდესაც ამას ვერ ახერხებდა ავ----- გე-----ი. შესაბამისად, გადმორიცხული თანხებიდან რთულია იმის გახსენება თუ რა ნაწილი იყო ავ----- გე-----ის და რა ნაწილი მურმან გე-----ის.

ა-- და ნ--ა გე-----ები 2011 წლიდან 2014 წლამდე ცხოვრობდნენ ხარაგაულის რაიონში, სოფელ ნადაბურში მოპასუხის მშობლებთან, ნო----- გე-----თან და მერი გე-----თან. ბავშვები სწავლობდნენ რაიონის სკოლაში და მათზე

ზრუნავდნენ ბებია და პაპა. ნ--ა გე-----ი 2014 წლის შემდეგ ცხოვრობს მამასთან, ქალაქ თბილისში, ხო-----ს ქუჩაზე. მამის დახმარებით ემზადებოდა რეპეტიტორებთან. ამჟამად, იგი სწავლობს ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტში და მას სწავლის გადასახადს უხდის მამა. 2014 წლის 04 ივლისს, ავ----- გე-----მა იქორწინა ნონა გოგალაძეზე, რის შემდეგაც, კიდევ უფრო დაიძაბა ურთიერთობა მოსარჩელე მხარესთან. ავ----- გე-----ი გამუდმებით ზრუნავდა თავის ოჯახზე, მეუღლესა და შვილებზე და ის რუსეთის ფედერაციაში მუშაობის განმავლობაში ყოველთვის უზრუნველყოფდა მათ ფინანსურად. ავ----- გე-----ის მიერ სრულად შესრულდა ნა-- გრ-----ის სარჩელიდან გამომდინარე მოთხოვნა, როგორც ქონების რეალიზაციიდან მიღებული სარგებლის გადახდის ნაწილში, ასევე ალიმენტის ნაწილშიც. ა-- და ნ--ა გე-----ი კი უკვე სრულწლოვნები არიან.

ნა-- გრ-----მა პირველად ავ----- გე-----ის მიმართ სასამართლოს სხვა ქონებების საერთო საკუთრებად ცნობის მოთხოვნით მიმართა 201- წლის 13 მაისს, რა დროსაც, მან ასევე ითხოვა საქართველოში ლიცენზირებული ბანკებიდან გამოთხოვილი ყოფილიყო ინფორმაცია, ნო----- გე-----ისათვის ავ----- გე-----ის მიერ გადარიცხული თანხების შესახებ, რის საფუძველზეც, 201- წლის 20 მაისს, სასამართლომ განჩინებით დააკმაყოფილა მისი შუამდგომლობა და გამოითხოვა აღნიშნული ინფორმაცია. 201- წლის 28 მაისს, სს „ლიბერთი ბანკის“ მიერ საქალაქო სასამართლოს კანცელარიაში წარმოდგენილ იქნა შესაბამისი მიმართვა და გადახდის ქვითრები. სარჩელის რეგისტრაციის დროს, სასამართლო მოსარჩელეს აძლევს ცნობას, სადაც მითითებულია სასამართლოს ელექტრონული წარმოების მომხმარებელი და პაროლი, რომელზეც კანცელარიაში ნებისმიერი დოკუმენტის წარდგენიდან არაუგვიანეს შემდეგი დღისა მხარეს შესაძლებლობა აქვს იხილოს დასკანერებული დოკუმენტი. შესაბამისად, ნა-- გრ-----სათვის, აღნიშნული ინფორმაცია, თანხებთან დაკავშირებით, ცნობილი გახდა ჯერ კიდევ 201- წლის მაისის თვეში. აღნიშნული გარემოებიდან გამომდინარე, ნა-- გრ-----ის სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმულია.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილებით ნა-- გრ-----ის სარჩელი, არ დაკმაყოფილდა.

5. პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიჩნია, რომ ავ----- გე-----ის მიერ, 2009-2012 წლებში, რუსეთის ფედერაციიდან, მამის, ნო----- გე-----ის სახელზე გამოგზავნილი თანხები, ჯამში 4--- აშშ დოლარი არ წარმოადგენდა მეუღლეების, ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის საერთო ქონებას. მოპასუხე მხარის მიერ აღნიშნული თანხის, როგორც მეუღლეთა თა-- საკუთრებაში არსებული აქტივის განკარგვით, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ს ზია-- არ მისდგომია. სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელე მხარის პოზიცია,

სადავო პერიოდში ავ----- გე-----ის მიერ გადმორიცხული თანხების მოპასუხისადმი კუთვნილებისა და მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმის გავრცელების შესახებ. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდებოდა, რომ აღნიშნული ქონება (ფულადი თანხები) იყო მეუღლეთა ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის მიერ 2009-2012 წლებში ერთობლივი შრომის, საერთო საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგი.

5.1. გადაწყვეტილების სამართლებრივი დასაბუთების კუთხით, სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 173-ე (საერთო (თა--ზიარი და წილადი) საკუთრება წარმოიშობა კანონის ძალით ან გარიგების საფუძველზე), 11-8-ე (1. მეუღლეთა მიერ ქორწინების განმავლობაში შეძენილი ქონება წარმოადგენს მათ საერთო ქონებას (თა--საკუთრებას), თუ მათ შორის საქორწინო ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის დადგენილი. 2. ასეთ ქონებაზე მეუღლეთა თა--საკუთრების უფლება წარმოიშობა მაშინაც, თუ ერთ-ერთი მათგან-- ეწეოდა საოჯახო საქმიანობას, უვლიდა შვილებს ან სხვა საპატიო მიზეზის გამო არ ჰქონია დამოუკიდებელი შემოსავალი. თა--საკუთრებაში არსებული ქონებაზე მეუღლეებს აქვთ თა--ბარი უფლებები (სამოქალაქო კოდექსის 11-9-ე მუხლი), 1160-ე (იმ ქონების განკარგვა, რომელიც მეუღლეთა თა--საკუთრებაშია, ხდება მეუღლეთა შეთანხმებით, მიუხედავად იმისა, თუ რომელი მეუღლე განკარგავს ამ ქონებას. ამავე მუხლის მესამე ნაწილით, მეუღლეს, როგორც თა--მესაკუთრეს, უფლება აქვს, მოითხოვოს ქონების განკარგვით მიღებული სარგებელი), 1164-ე (მეუღლეთა საერთო ქონება თითოეული მეუღლის მოთხოვნით შეიძლება გაიყოს როგორც ქორწინების განმავლობაში, ისე მისი შეწყვეტის შემდეგ), 1166-ე (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი ადგენს ასევე მეუღლეთა საერთო ქონების გაყოფისას წილის კომპენსაციის ვალდებულებას), 1168-ე (1. მეუღლეთა თა--საკუთრებას წარმოადგენს, მეუღლეთა წილი თა--ბარია, თუ მათ შორის შეთანხმებით სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული. 2. სასამართლოს შეუძლია გადაუხვიოს მეუღლეთა წილის თა--ბრობის საწყისს არასრულწლოვა-- შვილების ინტერესების ან ერთ-ერთი მეუღლის ყურადსაღები ინტერესების გათვალისწინებით; კერძოდ, ერთ-ერთი მეუღლის წილი შეიძლება გადიდდეს იმის გათვალისწინებით, რომ მასთან ცხოვრობენ არასრულწლოვა-- შვილები, რომ ის შრომისუუნაროა, ანდა - თუ მეორე მეუღლე ხარჯავდა საერთო ქონებას ოჯახის ინტერესების საზიანოდ. 3. აღნიშნული საფუძველით სასამართლოს შეუძლია თითოეული მეუღლის საკუთრებად ცნოს ის ქონება, რომელიც შეძენილია თითოეული მათგან--ს მიერ ქორწინების ფაქტობრივი შეწყვეტის ან მათი ცალ-ცალკე ცხოვრების დროს) მუხლებზე და იმ სამართლებრივ ნორმებზე (საზიარო უფლებების, საზიარო საგნის განკარგვის წესის და მიყენებული ფაქტობრივი ზია--ს ა--ზღაურების დამდგენ სამართლებრივი ნორმები), რომელზედაც მოსარჩელე ამყარებდა თავის სასარჩელო მოთხოვნას (სამოქალაქო კოდექსის 953-ე, 955-ე, 957-ე, 959-ე, 966-ე, 394-ე, 408-409-ე, 412-ე და 414-ე მუხლები).

5.2. სასამართლოს განმარტებით, საოჯახო სამართლებრივი ნორმები განსაზღვრავს მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმს, რომლითაც დადგენილია მათი უფლებები ქორწინების პერიოდში შეძენილი ქონების შესახებ. განსახილველი ნორმის, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 11-8-ე მუხლის მიზანს წარმოადგენს ოჯახის ინტერესების დაცვა. ივარაუდება, რომ ქორწინების პერიოდში შეძენილი ქონება შეძენილია ოჯახის გაძღოლის საერთო მიზნების უზრუნველსაყოფად, ამიტომ დავის არსებობის შემთხვევაში ქორწინების განმავლობაში ქონების შეძენის ფაქტი საკმარისი საფუძველია ამ

ქონების მეუღლეთა თა--საკუთრებად მიჩნევისათვის, თუმცა არსებობს საგამონაკლისო შემთხვევები, როდესაც უტყუარად არ დგინდება მეუღლეთა საერთო საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგად, მათი ერთობლივი თანხებით ქონების შეძენის ფაქტი. იმ გარემოების მტკიცების ტვირთი, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში, სადავო ქონებაზე მეუღლეთა საერთო საკუთრების უფლება არ ვრცელდება, ეკისრება იმ მხარეს, რომელიც საკუთრების სხვა რეჟიმზე მიუთითებს.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ განსახილველი დავის ფარგლებში, მოპასუხე აპელირებდა იმ გარემოებაზე, რომ ავ----- გე-----ის სახელით გამოგზავნილი ფულადი თანხები არ წარმოადგენდა სრულად მოპასუხის საკუთრებას. ამავდროულად, იმ პერიოდისათვის რუსეთის ფედერაციაში იმყოფებოდა მოპასუხის ძმა, მურმან გე-----ი, რომელიც ასევე აგზავნიდა თანხებს მშობლებთან. გარდა ამისა, მოპასუხე განმარტავდა, რომ ავ----- გე-----ის მიერ გადმორიცხული თანხებიდან გარკვეული ნაწილი ხმარდებოდა მისი შვილების, ნ--ა გე-----ის და ა-- გე-----ის ინტერესებს. მხარეთა შორის არ იყო სადავო ის გარემოება, რომ ა-- და ნ--ა გე-----ები 2011 წლიდან 2014 წლამდე ცხოვრობდნენ ხარაგაულის რაიონის სოფელ ნადაბურში, მოპასუხის მშობლებთან, ნო----- გე-----თან და მერი გე-----თან. ბავშვები სწავლობდნენ რაიონის სკოლაში და მათზე ზრუნავდნენ ბებია და პაპა, რასაც ადასტურებდა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები. დადგენილი იყო, რომ ნ--ა გე-----ი 2014 წლის შემდეგ ცხოვრობდა მამასთან, ავ----- გე-----თან, ქალაქ თბილისში, ხო-----ს ქუჩაზე. საგანმა--თლებლო დაწესებულებათა რეესტრის მონაცემების მიხედვით, 201- წელის ნ--ა გე-----ი ჩაირიცხა სსიპ - ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტში. მას არ მოუპოვებია სასწავლო გრანტი და მისი სწავლების საფასურს ყოველწლიურად იხდიდა მოპასუხე ავ----- გე-----ი.

5.3. სასამართლომ აღნიშნა, რომ სადავო ქონების მეუღლეთა ერთობლივ საკუთრებად მიჩნევისათვის აუცილებელი იყო იმ გარემოების დადგენა, რომ ფულადი თანხები, რაზეც მოსარჩელე მხარე აცხადებდა პრეტენზიას, წარმოადგენდა მეუღლეების, ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის ქორწინების განმავლობაში ერთი-- საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგად მიღებულ ქონებას.

5.4. ამ კუთხით, სასამართლომ მიუთითა, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით დადგენილი იყო განსახილველი სამოქალაქო საქმისათვის მნიშვნელოვა-- შემდეგი გარემოებები:

- მხარეები, ნა-- გრ-----ი და ავ----- გე-----ი 1996 წლიდან 2003 წლამდე ერთ ოჯახად ცხოვრობდნენ რუსეთის ფედერაციაში, ქ. ტვერში (3.1.2), 2003 წლის ივნისის თვეში, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ი არასრულწლოვან

შვილებთან, ნ--ა გე-----თან და ა-- გე-----თან ერთად საქართველოში გადმოვიდნენ საცხოვრებლად. 2005 წელს სამი თვის ვადით ისევ დაბრუნდა მოსარჩელე არასრულწლოვან ნ--ა გე-----თან და ა-- გე-----თან ერთად რუსეთის ფედერაციაში, საიდან--ც საქართველოში დაბრუნდა 2005 წლის ოქტომბრის თვეში (3.1.3);

- ავ----- გე-----ი და მისი ძმა მურმან გე-----ი 2009-2014 წლებში სს „ლიბერთი ბანკის“ მეშვეობით ფულადი გზავნილის სახით მოპასუხე ნო----- გე-----ის სახელზე აგზავნიდა გარკვეული ოდენობის თანხებს (3.1.18);

- მოსარჩელე ნა-- გრ-----ი არასრულწლოვან შვილებთან ერთად 2003 წლიდან 2011 წლამდე ცხოვრობდა საქართველოში და მოპასუხე ავ----- გე-----ისგან დამოუკიდებლად ზრუნავდა არასრულწლოვან ნ--ა გე-----სა და ა-- გე-----ზე;

- სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია ის გარემოება, რომ ამ პერიოდის განმავლობაში, მოპასუხე მატერიალური კუთხითაც ზრუნავდა შვილებზე და ასევე, ყოველწლიურად ჩამოდიოდა და გარკვეული პერიოდი იმყოფებოდა თავის ოჯახთან ერთად. მიუხედავად მხარეთა ცალ-ცალკე ცხოვრებისა, ნა-- გრ-----სა და ავ----- გე-----ს შორის არსებობდა ერთია-- საოჯახო მეურნეობა და მათ მიერ განხორციელებული ქმედებები მიმართული იყო ოჯახის საერთო ინტერესებისა და კეთილდღეობისაკენ (3.2.5).

- დადგენილი იყო, რომ ავ----- გე-----ის მიერ რუსეთის ფედერაციიდან 2009-2012 წლებში მამის, ნო----- გე-----ის სახელზე გამოგზავნილია შემდეგი ოდენობის თანხები: 13.02.2009 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 04.08.2010 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 13.11.2010 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 06.01.2011 წელს - 3000 აშშ დოლარი, 28.02.2011 წელს - 2-00 აშშ დოლარი, 19.04.2011 წელს - 1300 აშშ დოლარი, 07.05.2011 წელს - 1000 აშშ დოლარი, 02.09.2011 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 04.10.2011 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 16.11.2011 წელს - 500 აშშ დოლარი, 10.12.2011 წელს - 1720 აშშ დოლარი, 31.03.2012 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 23.05.2012 წელს - 3000 აშშ დოლარი, 27.10.2012 წელს - 5000 აშშ დოლარი, 17.11.2012 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 17.11.2012 წელს - 5000 აშშ დოლარი. ავ----- გე-----ის მიერ ჯამში გამორიცხული თანხა შეადგენს 45 020 აშშ დოლარს.

5.5. დადგენილ გარემოებათა სამართლებრივი შეფასებით, სასამართლომ მიიჩნია, რომ 2003 წლიდან 2011 წლამდე პერიოდში, მიუხედავად იმისა, რომ მეუღლეები ფაქტობრივად ერთ ოჯახად არ ცხოვრობდნენ, ნა-- გრ-----სა და ავ----- გე-----ს შორის არსებობდა ერთია-- საოჯახო მეურნეობა, თუმცა 2011 წლის შემდგომ, ერთმნიშვნელოვნად დადგენილი იყო, რომ მხარეთა შორის ქორწინება ფაქტობრივად შეწყვეტილია და განქორწინების რეგისტრაციის პერიოდამდე ისინი ერთ ოჯახად აღარ გა--ხილებოდნენ.

5.6. შესაბამისად, 2011 წლის შემდგომ განხორციელებული მხარეთა მოქმედება-- არ იყო გამიზნული ოჯახის საერთო ინტერესებისათვის. როგორც სს „ლიბერთი

ბანკის“ გზავნილებიდან ირკვევოდა, ავ----- გე-----ს 2009 წელს გადმორიცხული ჰქონდა 2000 აშშ დოლარი, ხოლო 2010 წელს ჯამში 6000 აშშ დოლარი. და--რჩენი გადმორიცხვები კი მოპასუხის მიერ განხორციელებული იყო 2011 წელს და შემდეგ, მეუღლეთა ქორწინების ფაქტობრივი შეწყვეტის შემდგომ.

ამდენად, პრეიუდიციული მნიშვნელობის ფაქტზე დაყრდნობით, სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელე მხარის მოსაზრება იმასთან დაკავშირებით, რომ ავ----- გე-----ის მიერ 2009-2012 წლებში გადმორიცხული თანხები უპირობოდ წარმოადგენდა მეუღლეთა ქორწინების განმავლობაში შეძენილ ქონებას, როგორც მეუღლეთა ერთობლივი საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგად მიღებული აქტივი.

5.7. სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესულ 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებაში დადგენილ კიდევ ერთ სადავო ფაქტზე, რაც მნიშვნელოვან-- იყო მოცემულ საქმეზეც სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლიანობის შემოწმების თვალსაზრისით.

სასამართლომ იმ სამოქალაქო საქმის განხილვისას არ გაიზიარა მოსარჩელე ნა-- გრ-----ის მოსაზრება, უძრავ ქონებაზე, მდებარე მისამართზე ქ. თბილისი, ნო-----ს ქ. N2-, სართული 4, ბინა N1- (კორპუსი მე-3) მეუღლეების ავ----- გე-----ისა და ნა-- გრ-----ის თა--საკუთრების რეჟიმის გავრცელებასთან დაკავშირებით. საქმეში წარმოდგენილი მასალებით არ დადასტურდა ის გარემოება, რომ ქონების შესაძენად ნასყიდობის საფასური გადაიხადა მოპასუხე ავ----- გე-----მა. მყიდველად დაფიქსირებული იყო ნო----- გე-----ი (3.2.6). აღნიშნულ საკითხზე თბილისის სააპელაციო სასამართლომ 2018 წლის 06 მარტის განჩინებაში აღნიშნა: „იმისათვის, რომ დადგინდეს, 2010 წლის 13 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულების ნამდვილი მხარეები, საჭიროა შეფასდეს საქმეში არსებული მტკიცებულებები. მოსარჩელის არგუმენტი იმასთან დაკავშირებით, რომ ხელშეკრულება წარმოადგენს თვალთმაქცურ გარიგებას, მდგომარეობს იმაში, რომ ნო----- გე-----ს არ გააჩნდა შესაბამისი შემოსავალი, რათა შეეძინა აღნიშნული ქონება. გარიგების ბათილობისათვის აუცილებელია ხელშეკრულების ორივე მხარე გარიგებას დებდეს მოსაჩვენებლად. ამასთან, საგულისხმოა ის გარემოებაც, რომ ერთი პირის თანხებით მეორე პირის მიერ ქონების შეძენა არ წარმოადგენს გარიგების ბათილობის საფუძველს. **მით უმეტეს, რომ მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელეს არ დაუყენებია იმ ქონების თა--მესაკუთრედ ცნობის საკითხი, რომელიც წლების განმავლობაში ეგზავნებოდა მოპასუხის მამას“.**

მთელი დავის განმავლობაში, მოსარჩელე მხარე აქტიურად მიუთითებდა

აღნიშნულ გარემოებაზე, რომ იმ სამოქალაქო საქმის განხილვისას დაყენებული არ ყოფილა მოთხოვნა საერთო ქონების (გადმორიცხული ფულადი თანხების) შესაბამის ნაწილზე თა--მესაკუთრედ ცნობის თაობაზე, რაზეც სასამართლომ მიუთითა განჩინებაში. თუმცა განსახილველ დავის ფარგლებში, სასამართლომ აღნიშნა, რომ ამგვარი მოთხოვნით მხარის მიერ სარჩელის აღძვრა, უპირობოდ არ მიუთითებდა დავის წარმატებით დასრულებაზე.

5.8. სასამართლომ აღნიშნა, რომ მეუღლეთა საერთო საკუთრებაა ის ქონება, რომელიც მათ რეგისტრირებულ ქორწინებაში ყოფნისას შეიძინეს. კანონმდებელი ქონებაზე მეუღლეთა თა--საკუთრების უფლების წარმოშობას უკავშირებდა ქორწინების პერიოდს, როდესაც ისინი ერთია-- ძალებით უძღვებიან საოჯახო მეურნეობას.

მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელემ ვერ შეძლო მოპასუხის მიერ ფაქტობრივ გარემოებათა საფუძვლად მითითებულ და წარმოდგენილ მტკიცებულებათა გაქარწყლება საწინააღმდეგო სახის მტკიცებულებით. შესაბამისად, სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელე მხარის პოზიცია, რომ სადავო პერიოდში, ავ----- გე-----ის მიერ 2009-2012 წლებში **გადმორიცხული თანხები წარმოადგენდა** მეუღლეთა ერთობლივი შრომის, საერთო საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგად მიღებულ ქონებას.

სასამართლოს მითითებით, ნა-- გრ-----ი ვერ ადასტურებდა მის, როგორც ავ----- გე-----ის მეუღლის, კავშირს სადავო თანხების წარმომავლობასთან. შესაბამისად, სასამართლომ დაადგინა, რომ მოპასუხე მხარის მიერ აღნიშნული თანხის, როგორც მეუღლეთა თა--საკუთრებაში არსებული აქტივის განკარგვით, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ს ზია-- არ მისდგომია. ამდენად, არ არსებობდა მოპასუხის მხრიდან, მოსარჩელის სასარგებლოდ ზია--ს სახით თანხის ა-- ზღაურების ფაქტობრივი საფუძველი.

5.9. იმის გათვალისწინებით, რომ სასამართლომ სადავო თანხები არ მიიჩნია მეუღლეთა საერთო თა--საკუთრებად, შესაბამისად, აღარ იდგა თა--ბრობის პრინციპის გადახვევის თაობაზე მსჯელობის აუცილებლობა. სასამართლომ აქვე აღნიშნა, რომ საქმის მასალებით, მოპასუხის მხრიდან თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით მისთვის დადგენილი ვალდებულება (მათ შორის საალიმენტო ვალდებულება) შესრულებული იყო. ამასთან, მხარეთა საერთო შვილები ა-- და ნ--ა გე-----ები დღეის მდგომარეობით იყვნენ სრულწლოვნები.

5.10. სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1171-ე მუხლზე (**განქორწინებულ მეუღლეთა თა--საკუთრების ქონების გაყოფის თაობაზე მოთხოვნებისათვის დადგენილია ხანდაზმულობის სამწლია-- ვადა**), რომელიც ადგენს მეუღლეთა თა--საკუთრებაში არსებული ქონების გაყოფის მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადას.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ მოპასუხე მიუთითებდა სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობაზე და განმარტავდა, რომ მოცემულ შემთხვევაში, თა--საკუთრების, ქონების გაყოფის თაობაზე მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადა უნდა ათვლილიყო 201- წლის 29 მაისიდან, როდესაც თბილისის საქალაქო სასამართლოში სამოქალაქო საქმეზე (N2/9088-1-) სს „ლიბერთი ბანკის“ მიერ წარმოდგენილი იქნა ინფორმაცია განხორციელებული ფულადი გზავნილების შესახებ. მოსარჩელე მხარის განმარტებით, იმ სამოქალაქო საქმეზე პირველი სხდომა დაინიშნა 2016 წლის ივნისში და სწორედ ამ სხდომაზე გაეცნო მხარე სასამართლოს მიერ საბანკო დაწესებულებებიდან გამოთხოვილ ინფორმაციას.

სასამართლომ განმარტა, რომ მოცემულ დავაზე არსებითად იქნა განხილული სასარჩელო მოთხოვნის მართებულობა და შემოწმდა მისი საფუძვლიანობა, რის შედეგადაც სასამართლომ მიიჩნია, რომ არ არსებობდა მოსარჩელე მხარის მოთხოვნის დაკმაყოფილების საფუძველი. ამავდროულად, სასამართლომ მიზანშეწონილად მიიჩნია ემსჯელა მოპასუხე მხარის პოზიციაზე ხანდაზმულობის ვადასთან დაკავშირებით.

სასამართლომ მიუთითა ქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 128-ე მუხლზე **(სხვა პირისაგან რაიმე მოქმედების შესრულების ან მოქმედებისაგან თავის შეკავების მოთხოვნის უფლებაზე ვრცელდება ხანდაზმულობა)**, ამავე კოდექსის 130-ე მუხლზე **(ხანდაზმულობა იწყება მოთხოვნის წარმოშობის მომენტიდან. მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად ჩაითვლება დრო, როცა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლებების დარღვევის შესახებ)** და აღნიშნა, რომ ვინაიდან ბანკიდან გამოთხოვილი ინფორმაციის გაცნობიდან ცარჩელის სასამართლომ აღძვრამდე (2018 წლის 4 ოქტომბერი) ჰასული იყო სამ წლია-- ვადა მოთხოვნა მიჩნეული იქნა ხანდაზმულად.

6. აღნიშნული გადაწყვეტილება, სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ნა-- გრ-----მა, რომელმაც გადაწყვეტილების გაუქმება და სააპელაციო სასამართლოს მიერ ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

7. სააპელაციო საჩივარი ეფუძნება შემდეგ გარემოებებს:

7.1. აპელანტის მითითებით, სასამართლომ ყოველგვარი მტკიცებულებებისა და დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების საწინააღმდეგოდ მიიჩნია, რომ 2011 წლის შემდგომ, მხარეთა შორის ქორწინება ფაქტობრივად შეწყვეტილი იყო და განქორწინების რეგისტრაციის პერიოდამდე ისინი ერთ ოჯახად აღარ გა--ნილებოდნენ.

7.2. სასამართლომ არასწორად მიიჩნია დადგენილად, რომ ავ----- გე-----ის მიერ, 2009-2012 წლებში, რუსეთის ფედერაციიდან, მამის, ნო----- გე-----ის სახელზე გამოგზავნილი თანხები, ჯამში 4---- აშშ დოლარი, არ წარმოადგენდა მეუღლეების, ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის საერთო ქონებას.

მოპასუხე მხარის მიერ აღნიშნული თანხის, როგორც მეუღლეთა თა--საკუთრებაში არსებული აქტივის განკარგვით, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ს ზია-- არ მისდგომია. სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელე მხარის პოზიცია, სადავო პერიოდში ავ----- გე-----ის მიერ გადმორიცხული თანხების მოპასუხისადმი კუთვნილებისა და მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმის გავრცელების შესახებ. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდებოდა, რომ აღნიშნული ქონება (ფულადი თანხები) იყო მეუღლეთა ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის მიერ 2009-2012 წლებში ერთობლივი შრომის, საერთო საოჯახო მეურნეობის გაძღოლის შედეგი.

აპელანტის განმარტებით, სასამართლომ მითითებული ფაქტობრივი გარემოება დადგენილად მიიჩნია ერთადერთი წერილობითი მტკიცებულების - მოპასუხის მიერ მამისათვის გადმორიცხული 4----- აშშ დოლარის საფუძველზე, და ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე მიიჩნია დადგენილად, რომ ავ----- გე-----ის მიერ, 2009-2012 წლებში, რუსეთის ფედერაციიდან, მამის, ნო----- გე-----ის სახელზე გამოგზავნილი თანხები, ჯამში 4----- აშშ დოლარი არ წარმოადგენდა მეუღლეების, ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის საერთო ქონებას.

7.3. აპელანტის მითითებით, გასაჩივრებული სასამართლო გადაწყვეტილებით არ იკვეთება, თუ კონკრეტულად რომელი საფუძველით ეთქვა უარი მოსარჩელე მხარეს სარჩელის დაკმაყოფილებაზე, კერძოდ, იმ საფუძველით, რომ გადმორიცხული თანხები მოპასუხეს არ ეკუთვნოდა, თუ, იგი არ იყო მეურნეობის ერთობლივად გაძღოლის შედეგად წარმოშობილი.

აპელანტის მითითებით, მის მიერ სასამართლოში წარდგენილი იქნა 4----- აშშ დოლარის გადმორიცხვის ქვითრები, რომელიც განხორციელებული იყო კონკრეტულად ავ----- გე-----ის მიერ. შესაბამისად, ივარაუდება, რომ აღნიშნული თანხების მესაკუთრე სწორედ რომ ა. გე-----ი იყო (სსკ-ის 1-8-ე მუხლი). შესაბამისად, საპირისპიროს მტკიცების ტვირთი გადავიდა მოპასუხე მხარეზე, რომელმაც, სასამართლოს ვერ წარმოუდგინა სადავო გარემოების დამადასტურებელი უტყუარი მტკიცებულება. იგი მხოლოდ ზეპირი განმარტებით შემოიფარგლა, რომ ა. გე-----ის სახელით გამოგზავნილი თანხები, არ წარმოადგენდა სრულად მის საკუთრებას. იმ პერიოდში, რუსეთის ფედერაციაში ასევე იმყოფებოდა მოპასუხის ძმა მურმან გე-----ი, რომელიც ასევე აგზავნიდა თანხებს მშობლებთან. ამასთან, ა. გე-----ის გამოგზავნილი თანხებიდან, გარკვეული წილი ხმარდებოდა მისი შვილების, ნ--ა და ა-- გე-----ებს, რომლებიც, 2011 წლიდან - 2014 წლამდე, ცხოვრობდნენ სოფელში, მის მშობლებთან, რომლებიც ზრუნავდნენ მათზე. მხარის ახსნა-განმარტება კი სხვა მტკიცებულებების გარეშე, სადავო გარემოების უტყუარ მტკიცებულებად ვერ იქნება მიჩნეული.

7.4. სასამართლომ არასწორად მიიჩნია ხანდაზმულად სასარჩელო მოთხოვნა.

აპელანტის განმარტებით, 201- წლის შემდეგ მოყოლებული, მიმდონარეობს დავა მხარეთა შორის. შესაბამისად, თუკი იმავე მხარეთა შორის, იმავე საფუძვლით და მომიჯნავე საგნით წინა სასამართლო დავა არ იყო ხანდაზმული, შესაბამისად, მისი დასრულებიდან 2 თვეში დაწყებული დავაც ვერ იქნება ხანდაზმული.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

პალატამ, სააპელაციო საჩივრით და შეგებებული სააპელაციო საჩივრით გასაჩივრებულ ნაწილებში, დადგენილად მიიჩნია საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

8. ნა-- გრ-----ი და ავ----- გე-----ი დაქორწინდნენ 1996 წლის 20 ნოემბერს. მათ თა--ცხოვრების პერიოდში შეეძინათ ორი შვილი: 1997 წლის 04 მარტს დაბადებული ნ--ა გე-----ი და 1999 წლის 28 სექტემბერს დაბადებული ა-- გე-----ი;

9. ნა-- გრ-----ი და ავ----- გე-----ი 1996 წლიდან 2003 წლამდე ერთ ოჯახად ცხოვრობდნენ რუსეთის ფედერაციაში, ქ. ტვერში;

10. 2003 წლის ივნისის თვეში, მოსარჩელე ნა-- გრ-----ი არასრულწლოვან შვილებთან, ნ--ა გე-----თან და ა-- გე-----თან ერთად საქართველოში გადმოვიდნენ საცხოვრებლად. 2005 წელს სამი თვის ვადით ისევ დაბრუნდა მოსარჩელე არასრულწლოვან ნ--ა გე-----თან და ა-- გე-----თან ერთად რუსეთის ფედერაციაში, ხოლო 2005 წლის ოქტომბრის თვეში დაბრუნდნენ საქართველოში;

11. მოსარჩელე ნა-- გელაშილი შვილებთან, ნ--ა გე-----თან (დაბადებული 1997 წლის 04 მარტს) და ა-- გე-----თან (დაბადებული 1999 წლის 28 სექტემბერს) 2003 წლიდან ცხოვრობდა თბილისში, ძმის საცხოვრებელ მისამართზე. 2009-2010 წლებში ბავშვები ცხოვრობდნენ და იზრდებოდნენ ჯერ მამიდასთან ქ. თბილისში, ხოლო 2011-2014 წლებში ცხოვრობდნენ ხარაგაულის რაიონის სოფელ ნადაბურში ბებია - ბაბუასთან და სწავლობდნენ ამავე სოფლის სკოლაში;

12. ავ----- გე-----ი რუსეთის ფედერაციაში ყოფნის პერიოდში ზრუნავდა თავის არასრულწლოვან შვილებზე და უგზავნიდა თანხას მეუღლეს, ნა-- გრ-----ს და უზრუნველყოფდა თავის ოჯახს ფინანსურად.

2001 წელს ავ----- გე-----ის მიერ ნა-- გრ-----ისათვის გადმორიცხულია 300 აშშ დოლარი, 2002 წელს - 600 აშშ დოლარი, 2003 წელს - 550 აშშ დოლარი. 2004 წელს - 1050 აშშ დოლარი, 2005 წელს - 960 აშშ დოლარი და ასევე, ამა წლის 3 თვე მოსარჩელე ცხოვრობდა ქალაქ ტვერში. 2006 წელს გადმორიცხულია 1910 აშშ დოლარი, 2007 წელს - 2050 აშშ დოლარი, 2008

წელს - 2200 აშშ დოლარი, 2009 წელს - 2600 აშშ დოლარი, 2010 წელს - 2-00 აშშ დოლარი. ჯამში, ავ----- გე-----ის მიერ ნა-- გრ-----ისათვის გადმორიცხულია 1-870 აშშ დოლარი, ხოლო სადავო პერიოდში, 2009-2012 წლებში - 6550 აშშ დოლარი; 1996 წლიდან - 2003 წლამდე ნა-- გრ-----ი ცხოვრობდა რუსეთის ფედერაციაში, ქალაქ ტვერში, მეუღლესთან ერთად (ტომი 1; ს.ფ. 199-378; ავ----- გე-----ის მიერ ნა-- გრ-----ისათვის 2001- 2012 წლებში რუსეთის ფედერაციიდან განხორციელებული ფულადი გზავნილების ქვითრები; ს.ფ. 9-46; თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილება);

13. ნა-- გრ-----ის და ნო---- გე-----ის შვილები, ა-- გე-----ი 29.07.2011 წელს ჩაირიცხა სსიპ ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის სოფელ ნადაბურში საჯარო სკოლის მე-6 კლასში და 16.08.2014 წელს ამოირიცხა მე-9 კლასიდან თბილისის მე-100 საჯარო სკოლაში გადასვლის გამო, ნ--ა გე-----ი 29.07.2011 წელს ჩაირიცხა სსიპ ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის სოფელ ნადაბურში საჯარო სკოლის მე-10 კლასში და 23.07.2014 წელს ამოირიცხა მე-12 კლასიდან თბილისის მე-100 საჯარო სკოლაში გადასვლის გამო (ტომი 1; ს.ფ. 418; -სსიპ ხარაგაულის მუნიციპალიტეტის სოფელ ნადაბურის საჯარო სკოლის მიერ 17.12.2018 წელს გაცემული ცნობა);

14. ნ--ა გე-----ი 2014 წლის შემდეგ ცხოვრობს მამასთან, ავ----- გე-----თან, ქალაქ თბილისში, ხო-----ს ქუჩაზე. საგანმა--თლებლო დაწესებულებათა რეესტრის მონაცემების მიხედვით, 201- წლის ერთია--ეროვნული გამოცდების შედეგების საფუძველზე, 201- წლის 2- სექტემბრის N811-03 ბრძანებით, ნ--ა გე-----ი ჩაირიცხა სსიპ - ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტში და არ მოუპოვებია სასწავლო გრანტი. ნ--ა გე-----ის სწავლების საფასურს ყოველწლიურად იხდის მოპასუხე ავ----- გე-----ი. ნ--ა გე-----ის მიერ, 01.01.2009 წლიდან 31.10.2018 წლის ჩათვლით მიღებული შემოსავლები, არ ფიქსირდება (ტომი 1; ს.ფ. 419 - სსიპ შოთა რუსთაველის სახ. ქალაქ თბილისის N112 საჯარო სკოლის მიერ 24.12.2018 წელს გაცემული ცნობა; ს.ფ. 42- - სსიპ გა--თლების მართვის საინფორმაციო სისტემის მიერ 2-.12.2018 წელს გაცემული ცნობა; ს.ფ. 426; სსიპ ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტის მიერ 17.12.2018 წელს გაცემული ცნობა; ს.ფ. 403 - სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიერ 14.12.2018 წელს გაცემული ცნობა).

1-. ქ. ტვერის მოსკოვის რაიონის N6 სასამართლოს 2--- წლის 19 აგვისტოს გადაწყვეტილებით მეუღლეებს ავ----- გე-----ს და ნა-- გრ-----ს შორის შეწყდა 1996 წლის 20 ნოემბერს ტ----- განყოფილების N3 ფილიალში რეგისტრირებული ქორწინება. ავ----- გე-----ი და ნა-- გრ-----ი განქორწინდნენ 2--- წლის 19 აგვისტოს;

16. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017

წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით, ნა-- გრ-----ის სარჩელი (სამოქალაქო საქმე N2/9088-1- - ნა-- გრ-----ის სარჩელისა გამო მოპასუხეების ავ----- გე-----ის, ნო--- - გე-----ის, შპს „ბაბუს“-სა და გიორგი სხულის მიმართ, თა--ცხოვრების პერიოდში შეძენილი ქონების განკარგვით მიღებული სარგებლიდან წილის კომპენსაციის, ალიმენტის დაკისრებისა და დამატებით ხარჯებში მონაწილეობის, ნასყიდობის და ჩუქების ხელშეკრულებების თვალთმაქცურად ცნობის, ნასყიდობის ხელშეკრულებების მხარედ ავ----- გე-----ის მიჩნევისა და უძრავი ქონების წილზე მესაკუთრედ ცნობის თაობაზე) დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. ავ----- გე-----ს ნა-- გრ-----ის სასარგებლოდ დაეკისრა თა--საკუთრების განკარგვით მიღებული სარგებლის 44 751 აშშ დოლარის 2/3 ნაწილის ა--ზღაურება, სულ 29 834 აშშ დოლარის ოდენობით. ავ----- გე-----ს არასრულწლოვა-- შვილის ა-- გე-----ის სასარგებლოდ დაეკისრა ალიმენტის გადახდა ყოველთვიურად 180 ლარის ოდენობით, ასევე, მოპასუხეს, არასრულწლოვა-- ა-- გე-----ის სასარგებლოდ დაეკისრა დამატებით ხარჯებში მონაწილეობის მიღება ყოველთვიურად 60 ლარის ოდენობით. ნა-- გრ-----ის სხვა სასარჩელო მოთხოვნები არ დაკმაყოფილდა (ტომი 1; ს.ფ. 9-46; თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 28.03.2017 წ. გადაწყვეტილება);

17. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 06 მარტის განჩინებით, ნა-- გრ-----ის და ავ----- გე-----ის სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა. უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილება (ტომი 1; ს.ფ. 82-130);

18. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 11 ივლისის განჩინებით, ავ----- გე-----ის და ნა-- გრ-----ის საკასაციო საჩივრები, როგორც დაუშვებელი, დარჩა განუხილველი (ტომი 1; ს.ფ. 47-59);

19. კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, ნა-- გრ-----ი ცნობილი იქნა თა--ცხოვრების პერიოდში, კერძოდ, კი 2012 წლის 16 ოქტომბერს, ავ----- - გე-----ის მიერ შეძენილი უძრავი ქონების განკარგვით მიღებული სარგებლის 44 751 აშშ დოლარის თნამესაკუთრედ. აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოების დადგენისას, სასამართლო ითვალისწინებდა რა იმ გარემოებას, რომ მოსარჩელე ნა-- გრ-----ი და მოპასუხე ავ----- გე-----ი დაქორწინდნენ 1996 წლის 20 ნოემბერს, ხოლო, მათ შორის ქორწინება შეწყდა 2--- წლის 19 აგვისტოს.

ამავე გადაწყვეტილებით, სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ მოსარჩელე ნა-- გე-----ი არასრულწლოვან შვილებთან ერთად 2003 წლიდან 2011 წლამდე ცხოვრობდა საქართველოში, თუმცა ამ პერიოდის განმავლობაში მოპასუხე ზრუნავდა ოჯახზე და ასევე, ყოველწლიურად ჩამოდიოდა და გარკვეული პერიოდი იმყოფებოდა თავის ოჯახთან ერთად. მიუხედავად მხარეთა ცალ-ცალკე ცხოვრებისა, ნა-- გე-----სა და ავ----- გე-----ს

შორის არსებობდა ერთია-- საოჯახო მეურნეობა და მათ მიერ განხორციელებული ქმედებები მიმართული იყო ოჯახის საერთო ინტერესებისა და კუთილდულობისაკენ.

20. განსახილველი სასარჩელო მოთხოვნა ეფუძნება ავ----- გე-----ის მიერ მამისათვის, ნო----- გე-----ისათვის 2009-2012 წლებში სს „ლიბერთი ბანკის“ მეშვეობით გადარიცხული, თა--საკუთრებაში არსებული თანხის, 45 020 აშშ დოლარის, 2/3 წილზე უფლების მოპოვებას. რაც შეეხება მოპასუხე მხარეს, იგი მოთხოვნის გამომრიცხავი შესაგებლით სადავოდ ხდის როგორც ამ წლებში გადმორიცხული თანხის მისდამი კუთვნილების ფაქტს, ასევე, ამ თანხაზე მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმის გავრცელებას.

21. პალატა მიუთითებს, რომ ავ----- გე-----ის მიერ, რუსეთის ფედერაციიდან, 2009-2012 წლებში, მამის, ნო----- გე-----ის სახელზე გამოგზავნილია შემდეგი ოდენობის თანხები: 13.02.2009 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 04.08.2010 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 13.11.2010 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 06.01.2011 წელს - 3000 აშშ დოლარი, 28.02.2011 წელს - 2-00 აშშ დოლარი, 19.04.2011 წელს - 1300 აშშ დოლარი, 07.05.2011 წელს - 1000 აშშ დოლარი, 02.09.2011 წელს - 2000 აშშ დოლარი, 04.10.2011 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 16.11.2011 წელს - 500 აშშ დოლარი, 10.12.2011 წელს - 1720 აშშ დოლარი, 31.03.2012 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 23.05.2012 წელს - 3000 აშშ დოლარი, 27.10.2012 წელს - 5000 აშშ დოლარი, 17.11.2012 წელს - 4000 აშშ დოლარი, 17.11.2012 წელს - 5000 აშშ დოლარი. ავ----- გე-----ის მიერ ჯამში გამორიცხული თანხა შეადგენს 45 020 აშშ დოლარს.

22. სააპელაციო სასამართლო იზიარებს მოსარჩელე მხარის პოზიციას, სადავო პერიოდში ავ----- გე-----ის მიერ ნო----- გე-----ისათვის გადმორიცხული თანხების, მისდამი კუთვნილების შესახებ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

23. ყოველი კონკრეტული სამოქალაქო საქმის გადაწყვეტა სასამართლოში დაკავშირებულია გარკვეული ფაქტების დადგენასთან. ფაქტების დადგენის აუცილებლობა განპირობებულია იმით, რომ სასამართლო იზილავს და წყვეტს მხარეთა შორის წარმოშობილ დავებს, რომლებიც სამართლით რეგულირებული ურთიერთობებიდან წარმოიშობიან. სამართლებრივი ურთიერთობა კი, როგორც ცნობილია, შეიძლება აღმოცენდეს, განვითარდეს ან შეწყდეს მხოლოდ იურიდიული ფაქტების საფუძველზე. სწორედ მტკიცების ტვირთსა და მის სწორ გა--წილებაზეა დამოკიდებული დასაბუთებული და კანონიერი გადაწყვეტილების მიღება.

ადამია--ს უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლით გათვალისწინებული სამართლია-- სასამართლოს უფლების რეალიზება, უმეტესწილად, დამოკიდებულია და გულისხმობს სასამართლოს მიერ დასაბუთებული, მტკიცებულებათა შეჯერების საფუძველზე მიღებული

გადაწყვეტილების მიღებას. მტკიცების ტვირთის როლი განსაკუთრებით ვლინდება სამოქალაქო სამართალწარმოებაში, სადაც მხარეთა ნების ავტონომიას გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება. შესაძლებელია მხარის მოთხოვნა საფუძვლიანად იყოს, მაგრამ შეუძლებელია მხარემ მიიღოს თავისი სასარგებლო გადაწყვეტილება, თუ ვერ დაამტკიცებს თავის სასარგებლო გარემოებებს საპროცესო სამართლით დადგენილი წესით. ამიტომაც, ერთ-ერთ მნიშვნელოვან ფაქტორს წარმოადგენს მტკიცების ტვირთის სწორი გადაწყვეტილება მოდავე მხარეებს შორის.

სსკ-ის მე-3 მუხლის თა--ხმად, მხარეები იწყებენ საქმის წარმოებას სასამართლოში, ამ კოდექსში ჩამოყალიბებული წესების შესაბამისად, სარჩელის ან განცხადების შეტა--ს გზით. ისინი განსაზღვრავენ დავის საგანს და თვითონვე იღებენ გადაწყვეტილებას სარჩელის (განცხადების) შეტა--ს შესახებ. მხარეებს შეუძლიათ საქმის წარმოება მორიგებით დაამთავრონ. მოსარჩელეს შეუძლია უარი თქვას სარჩელოზე, ხოლო მოპასუხეს – ცნოს სარჩელი. ამავე კოდექსის მე-4 მუხლის მიხედვით, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თა--ბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული შესაგებლენი, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები.

მტკიცების ტვირთზე მითითებას აკეთებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი ნაწილი, რომლის მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოება--, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. მოსარჩელემ უნდა ამტკიცოს ის გარემოებები, რომლებზედაც დაფუძნებულია სასარჩელო მოთხოვნა, ხოლო მოპასუხემ გარემოებები, რომლებსაც მისი შესაგებელი ემყარება.

მტკიცების ტვირთი - ესაა სამოქალაქო სამართალწარმოებაში საქმის სწორედ გადაწყვეტისათვის მნიშვნელოვან-- ფაქტების დამტკიცების მოვალეობის დაკისრება მხარეებზე, რომლის შესრულება უზრუნველყოფილია მატერიალურ-სამართლებრივი თვალსაზრისით არახელსაყრელი გადაწყვეტილების გამოტა--თ იმ მხარის მიმართ, რომელმაც ეს მოვალეობა არ (ვერ) შეასრულა. მხარეთა მტკიცებითი საქმიანობის საბოლოო მიზან-- ესაა სასამართლოს დარწმუნება საქმის სწორად გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებების არსებობაში. სასამართლოს დაურწმუნებლობა კი, მხარისათვის არახელსაყრელ შედეგს იწვევს. მტკიცების ტვირთი დამოკიდებულია არა მხარის როლზე პროცესში, არამედ მოთხოვნის საფუძველზე. ის ვინც ითხოვს ვალდებულების შესრულებას, უნდა დაამტკიცოს მოთხოვნის საფუძვლის არსებობა არა მხოლოდ მაშინ, როდესაც იგი ითხოვს

თავისი მოთხოვნის შესრულებას, ან აღიარებას, არამედ მაშინაც, როდესაც იგი თავს იცავს მოწინააღმდეგე მხარის ნეგატიური აღიარებითი სარჩელისაგან (მოთხოვნისაგან).

მტკიცების ტვირთისაგან უნდა გავმიჯნოთ ფაქტების მითითების ტვირთი, როგორც მხარის ფაქტუალური მოვალეობა. მხარეები საქართველოს სსკ-ის მე-4 მუხლის თა--ხმად, სრულიად თავისუფალნი არიან მიუთითონ ნებისმიერ ფაქტზე. ეს მათი უფლებაა, მაგრამ მათ მიერ მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება, ე.ი. იმის დადგენა და გარკვევა, თუ რამდენად ასაბუთებენ ეს ფაქტები იურიდიულად მხარეთა მოთხოვნებს და შესაგებელს - ეს სასამართლოს პრეროგატივაა. ამასთან, საკმარისი არ არის, რომ მხარემ ზოგადად გამოთქვას მოსაზრება საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებაზე, მაგალითად, გა--ცხადოს, რომ იგი მთლიან--დ უარყოფს მეორე მხარის მიერ მოხსენებულ საქმის ფაქტობრივ გარემოებებს. მხარის მიერ წარმოდგენილი მოსაზრებები კონკრეტულად და დეტალურად უნდა ჩამოყალიბდეს და ეხებოდეს საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოებას. მხარეთა მიერ წარმოდგენილი ახსნა-განმარტებები უნდა იყოს დასაბუთებული და ეხებოდეს იმ გარემოებებს, რომლებსაც უშუალო კავშირი აქვს დავასთან (იხ. სუსგ, Nას-1298-2018, 22.03.2019წ.)

24. კრიტერიუმი, რომლითაც უნდა იხელმძღვანელოს სასამართლომ იმისათვის, რომ სწორად განსაზღვროს მხარეთა მიერ მითითებული ფაქტებიდან, თუ რომელი ამართლებს სამართლებრივად მათ მოთხოვნებს (შესაგებელს) და რომელი არა, ესაა სარჩელის საგა-- – მოსარჩელის მოთხოვნის შინაარსი, მოპასუხის შესაგებელი და შესაბამისი მატერიალურ სამართლებრივი ნორმა.

მტკიცების საგანში შემავალი გარემოებებიდან ერთი ნაწილი უნდა დაამტკიცოს მოსარჩელემ, მეორე ნაწილი კი - მოპასუხემ. ამასთან ერთად, დამტკიცების ტვირთის გა--წილების საფუძველზე, მოსარჩელე თავისუფლდება იმ ფაქტების დადგენისაგან, რომელიც მოპასუხემ უნდა დაამტკიცოს და პირიქით, მოპასუხე თავისუფლდება იმ ფაქტების დადგენისაგან, რომელიც მოსარჩელემ უნდა დაამტკიცოს. მტკიცების ტვირთის მხარეთა შორის გა--წილების ინსტიტუტი მიუთითებს არა მარტო იმაზე, თუ რომელმა მხარემ რა ფაქტები უნდა დაადგინოს, არამედ იმაზეც, თუ რომელი ფაქტების დადგენის მოვალეობისაგან თავისუფლდება ესა თუ ის მხარე. შესაბამისად, მოსარჩელემ, როგორც წესი, უნდა დაამტკიცოს ყველა გარემოება, რომელიც წარმოადგენს მოთხოვნის წარმოშობის საფუძველს, ხოლო მოპასუხემ კი - ყველა გარემოება, რომელიც წარმოადგენს მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველს (იხ. ჰაინ ბიოლინგი, ლადო ჭანტურია, სამოქალაქო საქმეებზე გადაწყვეტილებათა მიღების მეთოდიკა, თბ., 2003, გვ. 64).

2-. ადამია--ს უფლებათა ევროპული სასამართლო არაერთ გადაწყვეტილებაში

უთითებს, რომ ეროვნული სასამართლოს გადაწყვეტილება უნდა პასუხობდეს მხარის მიერ სამართლებრივ და პროცედურულ საკითხებთან დაკავშირებით წარმოდგენილი არგუმენტების ძირითად ასპექტებს (იხ., გადაწყვეტილება საქმეზე Ruiz Torija v. Spain, §§29-30). შესაბამისად, უფლება მოსმენაზე მოიცავს არა მხოლოდ სასამართლოს წინაშე არგუმენტების წარდგენის შესაძლებლობას, არამედ სასამართლოს ვალდებულებას, გადაწყვეტილების დასაბუთებაში მიუთითოს მიზეზები, რომელთა საფუძველზეც გაიზიარა ან უარყო შესაბამისი არგუმენტები. სასამართლომ შეიძლება აუცილებლად არ მიიჩნიოს იმგვარ არგუმენტებზე პასუხის გაცემა, რომლებიც აშკარად არარელევანტური, დაუსაბუთებელი ან სხვაგვარად დაუშვებელია მსგავსი არგუმენტების მიმართ არსებული სამართლებრივი დებულებების ან მყარად დადგენილი სასამართლო პრაქტიკის საფუძველზე, თუმცა, ყველა გადაწყვეტილება უნდა იყოს ნათელი და საქმეში მონაწილე მხარეებს შესაძლებლობას უნდა აძლევდეს გაიგონ, თუ რატომ გაითვალისწინა სასამართლომ მხოლოდ კონკრეტული გარემოებები და მტკიცებულებები (იხ., გადაწყვეტილება საქმეზე Seryavin and Others v. Ukraine §§ 55-62). სასამართლოს აქვს ვალდებულება, სათანადოდ იმსჯელოს მხარეთა მიერ წარდგენილ დოკუმენტებზე, არგუმენტებსა და მტკიცებულებებზე (იხ. Kraska v. Switzerland, § 30; Van de Hurk v. the Netherlands, § 59; Perez v. France, § 80). ამასთან, მხარეებს უნდა ჰქონდეთ არა მხოლოდ იმის შესაძლებლობა, რომ იცოდნენ იმ მტკიცებულებათა შესახებ, რომლებიც მათ სჭირდებათ თავიანთი სარჩელის წარმატებისათვის, არამედ იცოდნენ და ჰქონდეთ კომენტარის გაკეთების საშუალება ყველა იმ მტკიცებულებასთან და მოსაზრებასთან დაკავშირებით, რომლებიც წარდგენილია სასამართლოს აზრის ფორმირებაზე ზეგავლენის მოხდენის მიზნით (იხ. Milatova and others v. The Czech republic §59; niderost-huber v. Switzerland, § 24; k.s. v. finland § 21; ასევე, სუსგ №ას-1191-1133-2014, 14 მაისი, 201-წელი).

26. მოცემულ შემთხვევაში, იმ პირობებში, როდესაც, საქმის მასალებში წარმოდგენილია პირდაპირი მტკიცებულება, რომელიც მიუთითებს სადავო პერიოდში ავ----- გე-----ის სახელით ნო----- გე-----ისათვის თანხების გაგზავნის ფაქტზე, (ტომი 1; ს.ფ. 60-75; სს „ლიბერთი ბანკის“ გზავნილის ქვითრები), მტკიცების ტვირთი იმისა, რომ ამ პერიოდში გამოგზავნილი თანხები ეკუთვნობა არა ა. გე-----ს, არამედ, მის ძმას - მურმან გე-----ს, ეკისრება მოპასუხე მხარეს, რომელმაც, სასამართლოს ვერ წარმოუდგინა ამ გარემოების დამადასტურებელი ვერცერთი მტკიცებულება.

27. პალატა განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლი შეიცავს ზოგად დებულებას მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის გა--წილების თაობაზე. კონკრეტულ შემთხვევაში, კი მტკიცების ტვირთის გა--წილების წესი პირდაპირ რეგულირდება გამოსაყენებელი მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმით - საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 11-8-ე მუხლით (მეუღლეთა თა--საკუთრება), რომლის თა--ხმად, 1. მეუღლეთა მიერ ქორწინების

განმავლობაში შეძენილი ქონება წარმოადგენს მათ საერთო ქონებას (თა--საკუთრებას), თუ მათ შორის საქორწინო ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის დადგენილი. 2. ასეთ ქონებაზე მეუღლეთა თა--საკუთრების უფლება წარმოიშობა მაშინაც, თუ ერთ-ერთი მათგან-- ეწეოდა საოჯახო საქმიანობას, უვლიდა შვილებს ან სხვა საპატიო მიზეზის გამო არ ჰქონია დამოუკიდებელი შემოსავალი.

ამდენად, აღნიშნული მუხლი (სამოქალაქო კოდექსის 11-8-ე მუხლი) ადგენს კანონისმიერ პრეზუმფციას იმის შესახებ, რომ მეუღლეთა მიერ ქორწინების განმავლობაში შეძენილ ქონებაზე ვრცელდება თა--საკუთრების რეჟიმი. შესაბამისად, საწინააღმდეგოს მტკიცების ტვირთი აწევს იმ მხარეს, რომელიც მიუთითებს საკუთრების სხვაგვარ რეჟიმზე.

28. მოცემულ შემთხვევაში, როგორც აღინიშნა დადგენილია, რომ მოდავე მხარეები, სადავო პერიოდში (2009 -2012 წწ) - ავ----- გე-----ის მიერ მამისათვის თანხის გადარიცხვის მომენტისათვის, - იმყოფებოდნენ რეგისტრირებულ ქორწინებაში, რაც პალატას აძლევს დასკვნის საფუძველს, რომ საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე სადავო ქონებაზე გაავრცელოს მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმი (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 11-8.1 მუხლი).

ამდენად, ასეთ შემთხვევაში, სადავო გარემოების მტკიცების ტვირთი გადადის მოპასუხე მხარეზე, რომელმაც ვერ დაადასტურა ის გარემოება, რომ სადავო ქონება არ წარმოადგენდა მეუღლეთა თა--საკუთრებას.

29. პალატა აღნიშნავს, რომ იმის დასტურად, რომ სადავო ქონებაზე არ უნდა გავრცელებულიყო მეუღლეთა თა--საკუთრების რეჟიმი, მოპასუხე მიუთითებდა მასზედ, რომ მათ შორის ქორწინება ფაქტობრივად შეწყვეტილი იყო, რაც ასევე არ არის დადასტურებული სათა--დო მტკიცებულებებით.

30. აღნიშნულის საწინააღმდეგოდ კი, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დასტურდება, რომ მიუხედავად მხარეთა ცალ-ცალკე ცხოვრებისა, ნა-- გე-----სა და ავ----- გე-----ს შორის არსებობდა ერთიან--საოჯახო მეურნეობა და მათ მიერ განხორციელებული ქმედებები მიმართული იყო ოჯახის საერთო ინტერესებისა და კეთილდღეობისაკენ.

31. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 106-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის თა--ხმად, მხარეები თავისუფლდებიან მტკიცებულებათა წარმოდგენისაგან ისეთი ფაქტების დასადასტურებლად, რომლებსაც თუმცა ემყარება მათი მოთხოვნები, თუ შესაგებელი, მაგრამ დამტკიცებას არ საჭიროებენ. ესენია ფაქტები, რომლებიც დადგენილია ერთ სამოქალაქო საქმეზე სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, თუ სხვა სამოქალაქო საქმეების განხილვისას იგივე მხარეები მონაწილეობენ. ამავე

კოდექსის 266-ე მუხლის თა--ხმად, გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ მხარეებს, აგრეთვე მათ უფლებამონაცვლებს არ შეუძლიათ ხელახლა გა--ცხადონ სასამართლოში იგივე სასარჩელო მოთხოვნები იმავე საფუძველზე, აგრეთვე სადავო გახადონ სხვა პროცესში გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტები და სამართლებრივი ურთიერთობა--.

32. გამომდინარე იქიდან, რომ ზემოაღნიშნული კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ერთხელ უკვე დადგენილია სადავოდ გამხადარი ფაქტები (ცალ - ცალკე ცხოვრების მიუხედავად ერთია-- საოჯახო მეურნეობის შენარჩუნება) და სამართლებრივი გარემოებები, სასამართლო თვლის, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებას პრეიუდიციული მნიშვნელობა აქვს აღნიშნული დავისათვის.

33. მიუხედავად ზემოაღნიშნულისა, პალატა მიიჩნევს, რომ თა--საკუთრების რეჟიმი უნდა გავრცელდეს არა სასარჩელო განცხადებით მოთხოვნილ თანხაზე სრულად, არამედ, მის ნაწილზე (4----- - 2-----) 2----- აშშ დოლარზე, და ამ თანხის $\frac{1}{2}$ ნაწილის მესაკუთრედ უნდა იქნეს ცნობილი მოსარჩელე მხარე.

34. პალატა მიიჩნევს, რომ 2----- აშშ დოლარი არის ის თანხა, რაც ავ----- გე-----ის მიერ გადმორიცხული თანხებიდან ხმარდებოდა მისი შვილების, ნ--ა გე-----ის და ა-- გე-----ის ინტერესებს, კერძოდ, დადგენილია, რომ: 2009-2010 წლებში ა-- და ნ--ა გე-----ები ცხოვრობდნენ და იზრდებოდნენ მამიდასთან ქ. თბილისში, 2011 - 2014 წლებში კი, ცხოვრობდნენ ხარაგაულის რაიონის სოფელ ნადაბურში, მოპასუხის მშობლებთან, ნო----- გე-----თან და მერი გე-----თან. ბავშვები სწავლობდნენ სოფლის სკოლაში და მათზე ზრუნავდნენ ბებია და პაპა. ასევე დადგენილია, რომ ნ--ა გე-----ი 2014 წლის შემდეგ ცხოვრობს მამასთან, ავ----- გე-----თან, ქალაქ თბილისში, ხო-----ს ქუჩაზე. საგანმა--თლებლო დაწესებულებათა რეესტრის მონაცემების მიხედვით, 201-წელის ნ--ა გე-----ი ჩაირიცხა სსიპ - ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტში. მას არ მოუპოვებია სასწავლო გრანტი და მისი სწავლების საფასურს ყოველწლიურად იხდის მოპასუხე ავ----- გე-----ი.

35. პალატა აღნიშნავს, რომ სწორედ ეს პერიოდი ემთხვევა 2009-2012 წლებში, მოპასუხის მიერ თანხების რუსეთიდან გადმორიცხვას ნო----- გე-----ისათვის, ჯამში, 4----- აშშ დოლარის ოდენობით. სადავო არ არის ასევე ის გარემოება, რომ მოპასუხე მოსარჩელეს ბავშვების მოვლა-პატრონობაზე, 2001-2009 წლებში სისტემატურად ურიცხავდა თანხებს საშუალოდ 2-00 აშშ ოდენობით, ანუ, თვეში, 208 აშშ დოლარს.

36. ამასთან, სააპელაციო პალატა ნაწილობრივ იზიარებს მოპასუხის პოზიციას, რომ 2009-2012 წლებში გადმორიცხული 4----- აშშ დოლარი მოხმარდა ბავშვების მოვლა-პატრონობასა და მათ კეთილდღეობას. პალატა მიიჩნევს, რომ

თუკი მოსარჩელეს ბავშვების მოვლა-პატრონობაზე წლების მანძილზე საშუალოდ ხმარდებოდა 208 აშშ დოლარი, ბავშვების მზარდი მოთხოვნილებების გათვალისწინებით, ასევე, უფროსი შვილის უმაღლეს სასწავლებელში გამოცდების ჩასაბარებლად მომზადების კუთხით, და სასწავლებელში სწავლის ღირებულების დასაფარად, ყოველთვიურად, საშუალოდ აღებული უნდა იქნეს თვეში, 350 აშშ დოლარი, რაც წელიწადში შეადგენს 4200 აშშ დოლარს, ხოლო, 5 წელზე (2010 – 2014 წწ) – 2----- აშშ დოლარს.

37. ამდენად, პალატა მიიჩნევს, რომ სწორედ ეს თანხა იქნებოდა საჭირო ბავშვების მოვლა-პატრონობისათვის, რაც უნდა გამოაკლდეს 4----- აშშ დოლარს.

შესაბამისად, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შედეგად, სააპელაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მოსარჩელეს 4----- აშშ დოლარიდან თავისი წილი სარგებლის მიღების მართლზომიერება სსკ-ის 11-8-ე მუხლის სამართლებრივი საფუძვლით უნდა დაუდგინდეს 2----- (4----- – 21 000) აშშ დოლარზე, რომლის ნახევარი უნდა მიეკუთვნოს მას.

38. პალატა აღნიშნავს, რომ წინამდებარე სარჩელით, მოსარჩელე ასევე მოითხოვდა მეუღლეთა წილის თა--ბრობის საწყისიდან გადახვევას (მოპასუხისათვის თა--საკუთრების განკარგვით მიღებული სარგებლიდან 2/3 წილის სახით თანხის დაკისრება), რასაც ასაბუთებდა იმით, რომ მოსარჩელე და მხარეთა არასრულწლოვა-- ბავშვი რეგისტრირებული იყვნენ სოციალურად დაუცველთა ოჯახების მონაცემთა ერთიან სიაში. ამასთან, გასათვალისწინებელი იყო, მხარეთა არასრულწლოვა-- ბავშვის ჯანმრთელობის მდგომარეობა.

39. საქართველოს სსკ-ის 1168.2. მუხლის თა--ხმად, სასამართლოს შეუძლია გადაუხვიოს მეუღლეთა წილის თა--ბრობის საწყისს არასრულწლოვა-- შვილების ინტერესების ან ერთ-ერთი მეუღლის ყურადსაღები ინტერესების გათვალისწინებით; კერძოდ, ერთ-ერთი მეუღლის წილი შეიძლება გადიდდეს იმის გათვალისწინებით, რომ მასთან ცხოვრობენ არასრულწლოვა-- შვილები, რომ ის შრომისუუნაროა, ანდა - თუ მეორე მეუღლე ხარჯავდა საერთო ქონებას ოჯახის ინტერესების საზიანოდ.

ზემოაღნიშნული მუხლი ადგენს საკუთრების უფლების მოპოვების განსხვავებულ რეჟიმს, რაც მხოლოდ ამავე ნორმით გათვალისწინებულ განსაკუთრებულ შემთხვევებშია დასაშვები, სასამართლოს გადაწყვეტილება მითითებული ნორმის გამოყენებისას დასაბუთებული უნდა იყოს ისეთი ფაქტობრივი გარემოებებით, რომლებიც ადასტურებენ მეუღლეთა წილის თა--ბრობის საწყისისაგან გადახვევის აუცილებლობას (კანონმდებლის მიერ დაშვებულ იშვიათ სამართლებრივ აღწერილობას), რომლის მიხედვით დავის კვალიფიკაციისათვის მხოლოდ წონადი არგუმენტი და მყარი სასამართლო

პრაქტიკაა გამოსადეგი. იმავდროულად, მხედველობაშია მისაღები, სამართლის განსაზღვრულობის უმნიშვნელოვანესი პრინციპის დაცულობა, რამდენადაც შესაფარდებელი ნორმა - 1168-ე მუხლის მე-2 ნაწილი, ფართო დისკრეციის შესაძლებლობას უტოვებს სასამართლოს.

40. საქმეში ALBU AND OTHERS v. ROMANIA (Applications no. 34796/09), §§: 34 (III, IV), ადამია--ს უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ აღნიშნა, რომ სასამართლოს დასკვნები უნდა დაეფუძნოს სამართლის განსაზღვრულობის პრინციპს, რომელიც ადგენს კანონისმიერი წესრიგის ერთ-ერთ ფუნდამენტურ ასპექტს. სხვა საქმეში აღნიშნა იმგვარი მექა--ზმის შექმნის აუცილებლობა, რომელიც შექმნის რა სამართლებრივ განსაზღვრულობას (Nejdet Şahin and Perihan Şahin v. Turkey [GC] (Application no. 13279/05), §§59-96) ხელს შეუწყობს ერთგვაროვა--პრაქტიკის დადგენას კონვენციის მე-6 მუხლის მიზნებისათვის, ხოლო სასამართლო გადაწყვეტილებათა კონფლიქტი არაერთგვაროვნების კონტექსტში კი, პირიქით, შეამცირებს საზოგადოების ნდობას.

41. ერთ-ერთ საქმეზე საკასაციო პალატამ განმარტა: „სსკ-ის 1168-ე მუხლის მეორე ნაწილის ნორმის გამოყენების აუცილებელი წინაპირობები, რომლებსაც წარმოადგენს არა მხოლოდ არასრულწლოვა-- შვილის ერთ-ერთ მეუღლესთან ცხოვრების ფაქტი, არამედ ისეთი გარემოების ან გარემოებათა არსებობა, რომელიც სასამართლოს უქმნის მყარ შინაგან რწმენას, რომ პირის (მეორე მეუღლის) თა--საკუთრების უფლება შესაძლებელია შეიზღუდოს - შემცირდეს. სასამართლოს შინაგა-- რწმენა უნდა ემყარებოდეს ისეთ გარემოებებს, რომლებიც ცალსახად ადასტურებენ არასრულწლოვა-- შვილების ინტერესების გათვალისწინების აუცილებლობას. ეს გარემოებები შესაძლებელია იყოს არასათა--დო საბინაო პირობები, არასაკმარისი საცხოვრებელი ფართი და სხვა ნებისმიერ ფაქტორი, რომელიც არასრულწლოვა--ს ინტერესშია და მის ნორმალურ აღზრდას ხელს უშლის. ამდენად, სასამართლომ უნდა დაასაბუთოს, რომ არასრულწლოვა-- შვილი და მასთან მცხოვრები მშობელი უფრო მეტად საჭიროებენ საცხოვრებელ ფართს, ვიდრე მეორე მშობელი“ (სუსგ ას-894-1180-09, 22 იანვარი, 2010).

42. სხვა სამოქალაქო საქმეში საკასაციო პალატამ იმსჯელა იმაზე რა ფაქტობრივი გარემოებები უნდა იქნას გათვალისწინებული არასრულწლოვა-- შვილების ინტერესების ან ერთ-ერთი მეუღლის ყურადსაღები ინტერესების შემოწმების დროს, კერძოდ: ერთ-ერთ მეუღლესთან არასრულწლოვა-- შვილების ცხოვრების ფაქტი; მისი შრომისუუნარობის ფაქტი; მეორე მეუღლის მიერ საერთო ქონებას ოჯახის ინტერესების საზიანოდ ხარჯვის ფაქტი; არასათა--დო საბინაო პირობები; არასაკმარისი საცხოვრებელი ფართი და სხვა ნებისმიერ ფაქტორი, რომელიც არასრულწლოვა--ს ინტერესშია და მის ნორმალურ აღზრდას ხელს უშლის. ამდენად, სასამართლომ უნდა დაასაბუთოს, რომ არასრულწლოვა-- შვილი და მასთან მცხოვრები მშობელი უფრო მეტად

საჭიროებენ საცხოვრებელ ფართს, ვიდრე მეორე მშობელი (სუსგ№ას-752-703-2017, 31 ივლისი, 2017 წელი).

43. პალატა მიიჩნევს, რომ განსახილველ დავაში, განხორციელებულად ვერ მიიჩნევა საგამონაკლისო ნორმით დადგენილი აუცილებელი წა--მძღვრები, კერძოდ, დადგენილია, რომ

მოპასუხის მხრიდან თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით მისთვის დადგენილი ვალდებულება (მათ შორის საალიმენტო ვალდებულება) შესრულებულია. ამასთან, მხარეთა საერთო შვილები ა-- და ნ--ა გე-----ები დღეის მდგომარეობით არიან სრულწლოვნები. მოსარჩელესთან ცხოვრობს ა-- გე-----ი, რომელიც როგორც აღინიშნა არის სრულწლოვა--, ხოლო, მეორე შვილი, ცხოვრობს მოპასუხესთან. ამასთან, საქმის მასალებით არ დასტურდება ფაქტობრივი გარემოება მასზე, რომ მოპასუხე ხარჯავდა საერთო ქონებას ოჯახის ინტერესების საზიანოდ. რაც შეეხება აპელირებას ა-- გე-----ის ჯანმრთელობის მდგომარეობაზე, პალატა აღნიშნავს, რომ წინამდებარე საქმის განხილვის მომენტიდან არ დასტურდება ის გარემოება, რომ მას აღენიშნება ჯანმრთელობის იმგვარი პრობლემები, რაც შესაძლოა საფუძვლად დაედოს წილთა თა--ბრობისაგან გადახვევას.

44. პალატა განმარტავს, რომ მოცემულ საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ იძლევა ამ საგამონაკლისო ნორმაზე დაყრდნობით წილთა თა--ბრობის საწყისიდან გადახვევის სამართლებრივ შესაძლებლობას, რის გამოც, მოთხოვნის ამ ნაწილში, არ არსებობს სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძველი.

45. სააპელაციო პალატა ვერ გაიზიარებს სასამართლოს მოსაზრებას სარჩელის ხანდაზმულობის თაობაზე. ნა-- გრ-----ის მეუღლეთა თა--საკუთრების ქონების გაყოფის თაობაზე მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად, სასამართლომ მიიჩნია 201- წლის 28 მაისიდან შემდგომი პერიოდი, როცა პირს უნდა შეეცყო უფლების დარღვევის შესახებ. მოცემული სარჩელი სს „ლიბერთი ბანკის“ მეშვეობით განხორციელებულ გადმორიცხულ ფულად თანხებზე თა--მესაკუთრედ აღიარებისა და ზია--ს ა--ზღაურების თაობაზე აღძრულია 2018 წლის 04 ოქტომბერს, მეუღლეთა თა--საკუთრების ქონების გაყოფის თაობაზე მოთხოვნებისათვის დადგენილი ხანდაზმულობის სამწლია-- ვადის გასვლის შემდგომ.

46. პალატა მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 128-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თა--ხმად, სხვა პირისაგან რაიმე მოქმედების შესრულების ან მოქმედებისაგან თავის შეკავების მოთხოვნის უფლებაზე ვრცელდება ხანდაზმულობა, რაც არის ვადა, რომლის განმავლობაშიც პირს, ვისი უფლებაც დაირღვა, შეუძლია მოითხოვოს თავისი უფლების იძულებით განხორციელება ან დაცვა. ხანდაზმულობის ვადის გასვლით ისპობა

სასამართლოს (ან სხვა ორგანოს) მეშვეობით პირის მოთხოვნის იძულებით განხორციელების შესაძლებლობა. ამდენად, ხანდაზმულობის ვადის გაშვება უფლებამოსილ პირს ართმევს თავისი უფლების იძულებითი დაცვის შესაძლებლობას.

47. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 144-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, ხანდაზმულობის ვადის გასვლის შემდეგ ვალდებული პირი უფლებამოსილია უარი თქვას მოქმედების შესრულებაზე.

48. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სარჩელის საფუძვლიანობის შემოწმებამდე, შესაბამისი წინაპირობის არსებობისას (რაშიც იგულისხმება ის, რომ ამ გარემოებაზე უნდა უთითებდეს მოპასუხე), სასამართლომ უნდა შეამოწმოს მოთხოვნის ხანდაზმულობასთან დაკავშირებული ფაქტები.

49. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 130-ე მუხლი ხანდაზმულობის დაწყებას მოთხოვნის წარმოშობის მომენტს უკავშირებს, ხოლო მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად მიიჩნევა დრო, როდესაც პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ. ამავე კოდექსის 1008-ე მუხლით, დელიქტით გამოწვეული ზია--ს ა--ზღაურების მოთხოვნის უფლების ხანდაზმულობის ვადა არის სამი წელი იმ მომენტიდან, როცა დაზარალებულმა შეიტყო ზია--ს ან ზია--ს ა--ზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ.

50. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნას, რომ ნა-- გრ-----ის მეუღლეთა თა--საკუთრების ქონების გაყოფის თაობაზე მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად, მიჩნეული უნდა ყოფილიყო 201- წლის 28 მაისიდან შემდგომი პერიოდი, როდესაც მისთვის ცნობილი გახდა ამ თანხების მოპასუხის მიერ მამის - ნ. გე-----ის ანგარიშზე გადარიცხვის ფაქტობრივი გარემოება.

51. პალატა მიიჩნევს, რომ N2/9088-1- სამოქალაქო საქმეზე (ნა-- გრ-----ის სარჩელისა გამო მოპასუხეების ავ----- გე-----ის, ნო---- გე-----ის, შპს „ბაბუს“-სა და გიორგი სხულუხიას მიმართ, თა--ცხოვრების პერიოდში შეძენილი ქონების განკარგვით მიღებული სარგებლიდან წილის კომპენსაციის, ალიმენტის დაკისრებისა და დამატებით ხარჯებში მონაწილეობის, ნასყიდობის და ჩუქების ხელშეკრულებების თვალთმაქცურად ცნობის, ნასყიდობის ხელშეკრულებების მხარედ ავ----- გე-----ის მიჩნევისა და უძრავი ქონების წილზე მესაკუთრედ ცნობის თაობაზე) საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე, მოსარჩელე მხარე ვერ იდავებდა გადმორიცხული თანხების თა--მესაკუთრედ ცნობაზე, ვინაიდან, უძრავი ქონება, რომელზეც მოსარჩელე მოითხოვდა თა--მესაკუთრედ ცნობას, გაცილებით მეტი ღირებულების იყო, ვიდრე, მოცემული სარჩელით მოთხოვნილი თანხა. ამასთან, მოსარჩელე მიუთითებდა, რომ სადავო ქონება, ნაწილობრივ შეძენილი იყო ნო---- გე-----ის მიერ მამისთვის 2009 – 2014 წლებში გადმორიცხული თანხებით. დადგენილია ასევე, რომ მოსარჩელემ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში

შესვლიდან, რამოდენიმე თვეში მიმართა სასამართლოს ახალი სარჩელით, რის გამოც ეს დავა ხანდაზმულად ვერ მიიჩნევა.

52. სააპელაციო საჩივრის იმ არგუმენტებზე, რომლებსაც საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობა ჰქონდა, პალატამ ზემოთ უკვე იმსჯელა.

ამასთან, ადამია--ს უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯ-ა საქართველოს წინააღმდეგ, N7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

53. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თა--ხმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის დასაბუთებული, რაც საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ამ ნაწილში მისი გაუქმების საფუძველია.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 385-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის თა--ხმად, სააპელაციო სასამართლო აუქმებს გადაწყვეტილებას და საქმეს უბრუნებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს ხელახლა განსახილველად, თუ ადგილი აქვს 394-ე მუხლით გათვალისწინებულ შემთხვევებს. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით, სააპელაციო სასამართლოს შეუძლია არ გადააგზავნოს საქმე უკან და თვითონ გადაწყვიტოს იგი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 386-ე მუხლის შესაბამისად, თუ სააპელაციო საჩივარი დასაშვებია და საქმე პირველი ინსტანციის სასამართლოს არ უბრუნდება, სააპელაციო სასამართლო თვითონ იღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე. იგი თავისი განჩინებით უარს ამბობს სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე ან გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლით იღებს ახალ გადაწყვეტილებას საქმეზე.

54. საქართველოს სსკ-ის 53-ე და 55-ე მუხლების საფუძველზე, ვინაიდან, სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, 40%-ის ნაწილში, და ამასთან, მოსარჩელე სსსკ-ის 46-ე მუხლი „ვ“ ქვეპუნქტის თა--ხმად, გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან, ავ----

--- გე-----ს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს სასამართლო ხარჯები მასზე დაკისრებული თანხის შესაბამისად. კერძოდ, სააპელაციო ინსტანციაში საქმის წარმოებისათვის 12 000 აშშ დოლარის 4%, ანუ 480 აშშ დოლარი, ხოლო პირველ ინსტანციაში საქმის წარმოებისათვის 12 000 აშშ დოლარის 3%, ანუ 360 აშშ დოლარი. სულ, ჯამში 840 აშშ დოლარის ექვივალენტი თანხა ლარებში.

სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატამ

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. ნა-- გრ-----ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილება და მისი შეცვლით მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. ნა-- გრ-----ის სარჩელი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
4. ავ----- გე-----ს, ნა-- გრ-----ის სასარგებლოდ დაეკისროს 1----- აშშ დოლარის გადახდა;
5. ავ----- გე-----ს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ დაეკისროს 840 აშშ დოლარის ექვივალენტი თანხა ლარებში;
6. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს საქართველოს უზენაეს სასამართლოში მისი სარეზოლუციო ნაწილის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის ჩაბარებიდან 21 დღის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატაში საკასაციო საჩივრის წარდგენის გზით;
7. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება განჩინების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არა უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გადაწყვეტილების ვადის ათვლა დაიწყება განჩინების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

თავმჯდომარე:
ქირია

ბელა

მოსამართლეები:
გვარამია

ლევან

კაკაბაძე

ვლადიმერ